

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **D. I.**
státní příslušník Moldavské republiky
bytem X,
zastoupený advokátem JUDr. Davidem Jarošem,
sídlem Jílovská 1167/71, 142 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2020,
č. j. 086073/2019/KUSK/LPŽPŘ/ ZAM,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2020, č. j. 086073/2019/KUSK/LPŽPŘ/ZAM, v části, v níž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti výrokové části II. a III. rozhodnutí Městského úřadu Mělník, odboru dopravních a správních agend ze dne 8. 4. 2019, č. j. 18940/DSA/19/PAHU,
a rozhodnutí Městského úřadu Mělník, odboru dopravních a správních agend ze dne 8. 4. 2019, č. j. 18940/DSA/19/PAHU, v části výroku b), body 1. a 2.,
se zrušují a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Davida Jaroše na náhradu nákladů řízení částku ve výši 17 342 Kč.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se domáhá zrušení části v záhlaví označeného rozhodnutí, v níž žalovaný zamítl jeho odvolání proti výrokové části II. a III. rozhodnutí Městského úřadu Mělník, odboru dopravních a správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 4. 2019, č. j. 18940/DSA/19/PAHU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a v tomto rozsahu prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V části I. bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Částí II. prvostupňového rozhodnutí byl žalobce uznán vinným za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 28. 8. 2017 v 9:35 hodin řídil na silnici č. I/16 na 61,332 km ve směru jízdy od Liblic na Větrušice traktor registrační značky X s přívěsem, aniž byl držitelem příslušného řidičského oprávnění pro skupinu T, čímž porušil povinnost podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Částí III. prvostupňového rozhodnutí byl žalobci za uvedený přestupek podle § 125c odst. 5 písm. a) a odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu uložen správní trest pokuty ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Žalobci byla dále uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce v žalobě namítá, že výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje nesprávné údaje o místě a čase spáchání přestupku. Žalobce řídil traktor dne 28. 8. 2018 na silnici č. I/16 ve směru od Větrušic, nikoliv dne 28. 8. 2017 na silnici č. I/16 ve směru od Větrušic na Vavříneč. Předmětného skutku, jak je vymezen ve výroku prvostupňového rozhodnutí, se žalobce nemohl dopustit, protože v uvedeném místě a čase traktor neřídil.
3. Žalobce dále namítá, že jednal v omluvitelném právním omylu. Žalobce tvrdí, že oprávnění k řízení traktoru získal v roce 2005 v Moldavsku. Poté, co v České republice získal dlouhodobý pobyt, požádal v listopadu 2012 na Městském úřadu Příbram o zapsání všech získaných řidičských skupin do karty řidiče (žalobce zřejmě požádal podle § 116 odst. 3 zákona o silničním provozu o vydání českého řidičského průkazu výměnou za řidičský průkaz vydaný v Moldavsku –pozn. soudu), což „*mu bylo odepráno s tím, že traktor se svými skupina řídit může*“. Žalobce důvěřoval ve správnost tohoto úředního postupu.
4. Žalobce rovněž namítá, že před novelou zákona o silničním provozu provedenou zákonem č. 297/2011 Sb. mohlo být držitelům řidičského oprávnění pro skupinu C zapsáno i řidičské oprávnění pro skupinu T. Žalobce vycházel z přechodných ustanovení tohoto zákona, podle nichž měla zůstat již udělená řidičská oprávnění jednotlivých skupin nadále zachována.
5. Žalobce dále upozorňuje, že v otázce řidičského oprávnění k řízení traktoru je zákon o silničním provozu v rozporu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. 12. 2006 o řidičských průkazech (dále jen „směrnice 2006/126/ES“).
6. V podání ze dne 28. 5. 2020 žalobce navrhl eventuální petit žádající o upuštění od trestu nebo jeho snížení podle § 65 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
7. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce nebyl ke dni 28. 8. 2018 držitelem řidičského oprávnění pro skupinu T.

8. Žalobce přes výzvu soudu nepodal k vyjádření žalovaného repliku.

II. Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
10. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť při přezkumu napadeného rozhodnutí byl zjištěn důvod pro postup podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

III. Skutková zjištění ze správního spisu

11. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti:
12. Podle oznámení o přestupku ze dne 6. 9. 2018, č. j. KRPS-261412/PŘ-2018-010606 (dále jen „oznámení o přestupku“), došlo dne 28. 8. 2018 v 9:35 hodin na silnici č. I/16 na 61,332 km k dopravní nehodě, při které měl žalobce řídit traktor X s přívěsem X. Žalobce na výzvu policisty předložil český řidičský průkaz pro skupinu A, B a C. Žalobce uvedl, že k řízení traktoru ho opravňuje řidičský průkaz vydaný v Moldavsku. Součástí oznámení o přestupku je:
- úřední záznam o podání vysvětlení žalobce,
 - úřední záznam o podání vysvětlení pana N. (druhý účastník dopravní nehody),
 - protokol o nehodě,
 - fotodokumentace dopravní nehody a
 - plánek místa nehody, podle kterého žalobce řídil ve směru od Liblic na Vavřineč.
13. Podle výpisu z evidenční karty řidiče byl žalobce držitelem českého řidičského průkazu č. X vydaného dne 27. 11. 2013 v Příbrami a řidičského průkazu č. X vydaného dne 14. 6. 2013 cizím státem. Řidičské oprávnění pro skupiny vozidel AM, A1, A2, A, B1, B, C1 a C bylo žalobci uděleno dne 23. 9. 2005 v Příbrami.
14. Dne 26. 11. 2018 vydal správní orgán I. stupně příkaz, jehož výrokem b) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu, jelikož dne 28. 8. 2017 v 9:35 hodin řídil na silnici č. I/16 na 61,332 km ve směru jízdy od Liblic na Větrušice traktor registrační značky X s přívěsem, aniž byl držitelem příslušného řidičského oprávnění pro skupinu T, čímž porušil povinnost podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Příkaz byl žalobci doručen dne 10. 12. 2018.
15. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor.
16. Žalobce následně předložil kopii „*CERTIFICAT DE TRACTORIST-MECANIC*“ vydaného v Moldavě a kopii svého moldavského řidičského průkazu vydaného dne 14. 6. 2013, který osvědčoval řidičské oprávnění pro skupiny vozidel A, B a C.
17. Dne 8. 4. 2019 správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, jehož výrokem b) uznal žalobce vinným ze spáchání výše popsaného přestupku a uložil mu pokutu ve výši 25 000 Kč, správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč (tyto výroky žalovaný označil jako výrokovou část II. a III. prvostupňového rozhodnutí – pozn. soudu).

18. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém argumentoval shodně jako později v žalobě.
19. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce proti části II. a III. prvostupňového rozhodnutí zamítl a prvostupňového rozhodnutí v tomto rozsahu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že český řidičský průkaz byl žalobci vydán až po účinnosti zákona č. 297/2011 Sb., a přechodná ustanovení se tak na něj nevztahovala. Dále konstatoval, že předpokladem získání řidičského oprávnění pro národní skupinu vozidel T je absolvování výcviku v české autoškolě.

IV. Posouzení věci krajským soudem

IV. 1. Rozsah řidičského oprávnění žalobce

20. Jádrem sporu je otázka, zda se žalobce dopustil přestupku spočívajícího v řízení motorového vozidla bez příslušného řidičského oprávnění [§ 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu].
21. Při posouzení předestřené otázky je nutné důsledně rozlišovat mezi instituty řidičského oprávnění (§ 80 zákona o silničním provozu) a řidičského průkazu (§ 103 odst. 1 zákona o silničním provozu). Na rozdíl od řidičského oprávnění je řidičský průkaz toliko osvědčením, kterým se prokazuje existence řidičského oprávnění a jeho rozsah. Zatímco tedy řidičské oprávnění je získaným právem na řízení určitého motorového vozidla, řidičský průkaz je pouze osvědčením tohoto práva (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2010, č. j. 2 As 41/2009 – 62, ze dne 27. 1. 2016, č. j. 4 As 268/2015 – 27, bod 23, a ze dne 13. 10. 2020, č. j. 10 As 130/2019 – 38, bod 10, dostupné stejně jako všechna zde uváděná soudní rozhodnutí na www.nssoud.cz). Objektivní stránka skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o silničním provozu je naplněna pouze tehdy, řídil-li řidič motorové vozidlo bez příslušného řidičského oprávnění [§ 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu].
22. Ve věci není sporné, že žalobce při kontrole policii předložil řidičský průkaz, který neosvědčoval řidičské oprávnění pro skupinu vozidel T. Řidičská oprávnění pro skupiny vozidel AM, A1, A2, A, B1, B, C1 a C byla žalobci udělena dne 23. 9. 2005 v Příbrami. Soud považuje za obecně známou skutečnost (notorietu), že hmotnost traktoru X převyšuje 3 500 kg (lze ověřit např. ověří na veřejně dostupných stránkách výrobce X, kde zemědělské stroje tohoto typu často přesahují hmotnost 5 tun).
23. Traktory a samojízdné pracovní stroje, ke kterým smí být připojeno přípojně vozidlo, mají povahu motorového vozidla podle § 2 písm. g) zákona o silničním provozu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 7 Tdo 1162/2016 – 21, dostupné na www.nsoud.cz).
24. Podle § 81 odst. 6 zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 396/2012 Sb. (tj. ve ve znění účinném do 18. 1. 2013) „Řidičské oprávnění skupiny C opravňuje k řízení motorových vozidel, s výjimkou vozidel uvedených v odstavcích 8 a 9, jejichž maximální přípustná hmotnost převyšuje 3 500 kg; k tomuto motorovému vozidlu smí být připojeno přípojně vozidlo, jehož maximální přípustná hmotnost nepřevyšuje 750 kg.“ Podle odstavce 16 téhož ustanovení „Řidičské oprávnění skupiny T opravňuje k řízení traktorů a pracovních strojů samojízdných; k motorovému vozidlu smí být připojeno přípojně vozidlo.“
25. Z uvedeného vyplývá, že do 18. 1. 2013 mohl žalobce s řidičským oprávněním pro skupinu vozidel C řídit jízdní soupravu složenou z traktoru, jehož přípustná hmotnost převyšuje

3 500 kg, a přípojného vozidla o největší povolené hmotnosti nepřevyšující 750 kg. Pokud by byl žalobce držitelem řidičského oprávnění pro skupinu vozidel T, mohl by řídit traktory s přípojným vozidlem bez jakéhokoli hmotnostního omezení (za dodržení stanovených poměrů hmotností vozidel v jízdní soupravě).

26. Rozsah řidičských oprávnění k řízení traktorů se významně změnil ke dni 19. 1. 2013, kdy nabyla účinnosti část novelizačního zákona č. 297/2011 Sb.
27. Podle § 80a odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 297/2011 Sb. „Do skupiny C jsou zařazena motorová vozidla **s výjimkou traktorů** a vozidel uvedených v písmeni g), jejichž největší povolená hmotnost převyšuje 3 500 kg s nejvýše 8 místy k sezení kromě místa řidiče, ke kterým smí být připojeno přípojně vozidlo o největší povolené hmotnosti nepřevyšující 750 kg“ (zvýrazní doplněno soudem). Podle odstavce 2 téhož ustanovení „Do skupiny T jsou zařazeny traktory a pracovní stroje samojízdné, ke kterým smí být připojeno přípojně vozidlo.“ Novelý § 80a odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu provedené zákonem č. 230/2014 Sb. a č. 199/2017 Sb., nejsou pro posouzení věci podstatné.
28. Podle čl. II odst. 1 zákona č. 297/2011 Sb. „**Řidičská oprávnění jednotlivých skupin a podskupin udělená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona zůstávají zachována v rozsahu, jaký měla podle zákona č. 361/2000 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona; tato řidičská oprávnění opravňují ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona rovněž k řízení motorových vozidel, která jsou do skupin vozidel se shodným označením nově zařazena tímto zákonem, pokud tomu nebrání omezení nebo podmínění řidičského oprávnění**“ (zvýraznění doplněno soudem).
29. Jelikož žalobce byl držitelem řidičského oprávnění pro skupinu C již od 23. 9. 2005, zůstalo mu toto oprávnění zachováno v rozsahu, jaký mělo přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 297/2011 Sb. Vynětí traktorů z režimu skupiny vozidel C nijak nezáleželo původní rozsah žalobcova oprávnění k řízení traktorů.
30. Neobstojí závěr žalovaného, že se citované přechodné ustanovení na žalobce nevztahuje, protože mu byl řidičský průkaz vydán až dne 27. 11. 2013. Žalovaný totiž nedostatečně rozlišuje pojmy řidičský průkaz a řidičské oprávnění (srov. odstavec 21 výše) a chybně je směšuje. V tomto případě je však důsledné rozlišování velmi podstatné, neboť čl. II odst. 1 zákona č. 297/2011 Sb. hovoří výslovně o řidičském oprávnění a z jeho dikce naopak nijak nevyplývá, že by byl jakkoli relevantní okamžik vydání řidičského průkazu. Pro zachování rozsahu řidičských oprávnění je rozhodná pouze skutečnost, že tato oprávnění byla jejich držiteli udělena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Datum udělení řidičských oprávnění pro příslušné skupiny vozidel přitom muselo být správní orgánům známo jednak z řidičského průkazu žalobce [§ 105 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu], jednak z výpisu evidenční karty řidiče.
31. Nesprávný je rovněž závěr žalovaného, že pokud by byl řidičský průkaz žalobci vydán přede dnem účinnosti zákona č. 297/2011 Sb., bylo by mu vyznačeno i oprávnění pro skupinu vozidel T. Rozsah řidičských oprávnění pro skupinu vozidel C a T nebyl ani do 18. 1. 2013 obsahově zcela totožný. Rozdíl spočíval v tom, že zatímco s řidičským oprávněním pro skupinu vozidel C mohl žalobce řídit traktor s přípojným vozidlem o nejvyšší povolené hmotnosti nepřevyšující 750 kg, pro skupinu vozidel T nebyla hmotnost přípojného vozidla omezena (viz bod 25 výše).

32. Z výše uvedeného vyplývá, že v případě žalobce by k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu nepostačovala pouze řízení traktoru s přívěsem, ale muselo by se jednat o přívěs s nejvyšší povolenou hmotností 750 kg. Čili jedině v případě zjištění existence hmotnosti přívěsu by byly zjištěny skutkové okolnosti rozhodné pro spáchání přestupku.
33. Největší povolenou hmotnost předmětného přívěsu, který byl připojen k traktoru řízenému žalobcem, však správní orgány nezjišťovaly. Opomněly se tak zabývat zcela zásadní skutečností rozhodnou pro posouzení, zda žalobce řídil traktor s přívěsem bez příslušného řidičského oprávnění. Soud proto napadenou část rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro nedostatečně zjištěný skutkový stav, který vyžaduje zásadní doplnění.
34. Jelikož žalovaný nemůže tuto vady sám napravit v odvolacím řízení, soud zároveň podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil v odpovídajícím rozsahu i prvostupňové rozhodnutí.
35. V dalším řízení bude žalovaný (i správní orgán I. stupně) vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), že **žalobce byl oprávněn k řízení jízdní soupravy složené z traktoru, jehož přípustná hmotnost převyšuje 3 500 kg, a přípojného vozidla o největší povolené hmotnosti nepřevyšující 750 kg** (srov. § 81 odst. 6 zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 396/2012 Sb.). Na tom nic nemění skutečnost, že ke dni 28. 8. 2018 žalobce nebyl držitelem řidičského oprávnění pro skupinu vozidel T. Pro rozhodnutí, zda byla naplněna objektivní stránka daného přestupku, je třeba zjistit největší povolenou hmotnost předmětného přívěsu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2017, č. j. 4 As 179/2017 – 48, bod 18).

IV. 2. Vady výroku rozhodnutí o přestupku

36. Za důvodnou soud shledal i žalobní námitku, že výrok prvostupňového rozhodnutí trpí zásadními vadami.
37. V rozhodnutí o přestupku, je nezbytné postavit najisto, za jaký konkrétní skutek je pachatel „postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. [...] Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnosti záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73). Těmto požadavkům prvostupňové ani napadené rozhodnutí nedostalo [srov. § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“)].
38. Skutek byl ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezen následovně: „[...] dne **28. 8. 2017 v 9:35 hod. v kat. obce Liblice, na 61,332 km silnice č. I/16 ve směru od obce Liblice na obec Větrušice** řídil traktor tovární značky X, registrační značky X s přívěsem [...]“ (zvýrazněno soudem). Skutečnost, že se měl žalobce dopustit přestupku 28. 8. 2017 na

silnici č. I/16 ve směru na obec Větrušice, je uváděna i v odůvodnění tohoto rozhodnutí, jakož i ve výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí.

39. Soud dává žalobci zapravdu, že v tomto místě a čase traktor s přívěsem neřídil. Z oznámení o přestupku, úředních záznamů o podání vysvětlení žalobce a pana N., protokolu o nehodě a plánu místa nehody jednoznačně vyplývá, že ke skutku mělo dojít **dne 28. 8. 2018 na silnici č. I/16 ve směru od obce Liblice na obec Vavřineč**.
40. Nesprávné uvedení času skutku nelze v tomto případě považovat za pouhou písařskou chybu bez vlivu na zákonnost rozhodnutí o přestupku. Pokud by ke skutku došlo již dne 28. 8. 2017, jak uvádějí ve svých rozhodnutích správní orgány, byla by ke dni zahájení správního řízení (doručením příkazu žalobci dne 10. 12. 2018.) odpovědnost žalobce za přestupek již promlčena a věc by musela být odložena [viz § 76 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 29 písm. a) a § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky].
41. Vytknout lze správním orgánům i způsob, jakým vymezily místo spáchání přestupku. Z veřejně dostupných zdrojů lze ověřit (např. www.mapy.cz a www.maps.google.com), že 61. kilometr silnice č. I/16 se nachází mezi obcemi Liblice a Vavřineč. Větrušicemi, které jsou součástí obce Kly, silnice č. I/16 vůbec neprochází.
42. Jakkoli místo a čas spáchání souvisí spíše s otázkou přestupku za nedání přednosti v jízdě a způsobení dopravní nehody, jež není předmětem této žaloby, nemění to nic na tom, že i výrok o vině za přestupek spočívající v řízení motorových vozidel bez řidičského oprávnění musí být náležitě specifikován popisem skutku, tedy i s uvedením místa, času, způsobu spáchání a uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby daný skutek nemohl být zaměněn s jiný. Jestliže tyto náležitosti ve výroku rozhodnutí o přestupku náležitě uvedeny, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení odůvodňující zrušení rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73).

IV. 3. Ostatní žalobní body

43. Pokud jde o žalobcovu námitku, že jednal v omluvitelném právním omylu, soud odkazuje na § 17 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého je možno se omylu vyvarovat, „*pokud povinnost seznámit se s příslušnou právní úpravou vyplývala pro pachatele ze zákona nebo jiného právního předpisu, úředního rozhodnutí nebo smlouvy, z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce, anebo mohl-li pachatel protiprávnost činu rozpoznat bez zřejmých obtíží.*“ Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 As 93/2014 – 27, bodě 35, každý řidič má nepochybně povinnost seznámit se se zákonem o silničním provozu, a proto případná nevědomost o protiprávnosti činu je omylem neomluvitelným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 As 205/2016 – 60, bod 34).
44. Směrnice 2006/126/ES nezařazuje zemědělské a lesnické traktory do žádné z harmonizovaných skupin vozidel (viz čl. 4 odst. 4 odrážku první větu třetí a odrážku druhou směrnice 2006/126/ES). Úprava řidičského oprávnění pro traktory zůstává i po přijetí této směrnice v pravomoci jednotlivých členských států. Zákon o silničním provozu tudíž nemůže být z hlediska řidičského oprávnění k řízení traktoru se směrnicí 2006/126/ES v rozporu.
45. Vzhledem ke zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí se soud již nemohl zabývat návrhem žalobce na upuštění od správního trestu nebo jeho snížení (srov. § 78 odst. 2 s. ř.

s.). Pouze nad rámec soud podotýká, že žalobce tento návrh vznesl až po uplynutí lhůty pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s.). K moderaci správního trestu by navíc soud v daném případě ani nemohl přistoupit, protože správní trest byl uložen na samé dolní hranici sazby a zákon neumožňuje od uložení tohoto trestu upustit (§ 125c odst. 9 věta druhá zákona o silničním provozu, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 6 As 48/2007 – 58).

V. Závěr a náklady řízení

46. S ohledem na výše uvedené soud napadenou část rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro nedostatečně zjištěný skutkový stav (otázka hmotnosti přívěsu) a dále podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro jiné podstatné vady (nedostatky výroku pokud jde o určení místa a času spáchání přestupku). V odpovídajícím rozsahu soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Současně soud vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s., výrok I).
47. Závěrem soud poznamenává, že správní orgány formulovaly výrokovou část svých rozhodnutí značně nepřehledně. Pro účely dalšího řízení po vrácení věci k novému projednání lze proto doporučit, aby při formulaci výroku vycházely ze vzorového rozhodnutí o přestupku vytvořeného Ministerstvem vnitra (Průvodce zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dostupné na <https://www.mvcr.cz/soubor/pruvodce-novou-upravou-prestupkoveho-prava.aspx>).
48. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 17 342 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, dvou soudních poplatků za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 2 000 Kč a nákladů zastoupení ve výši 8 228 Kč, které tvoří odměna tři dva úkony právní služby ve výši 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a podání ze dne 28. 5. 2020) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a tří paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21% ve výši 2 142 Kč. Náhradu nákladů řízení uložil soud žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s., výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. listopadu 2020

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce